

קולנוע

תודוך

חובה לראות

הנאה על תעשיית הקולנוע. מוצר יחיד במינו, שגם הבימאי, הסופר, לא חזר עליו מעולם.

*** לילה של אהבה

(מיליט, יוגוסלביה) — סאטירה פוליטית מינית על מהפכות וחרריימיות במדינה דימונית במרכז אירופה. העלילה מתרחשת אמנם בשנת 1920, אבל קל לזהות את החיצים המופנים לכל הקנאים של היום.

*** רחוב הסמור (גורדון)

ארצות הברית) — הקרנה חוזרת לסרטה הראשון של ג'אן מיקליו סילבר. מחווה להגידה היהודית ממרכז אירופה לאמריקה של תחילת המאה ולכוח ההישרדות של המהגרים, למרות כל הקשיים והאסונות שעמדו בדרכם.

*** סכס, שקרים וזי

דיאוריטיים (צפון, ארצות הברית) — מוצג גם בחיפה וברושלום. תרגיל מבחן בשיחות מלוככות בין פרקליט מיוחס, אשתו הצעונת, גיסתו המתירנית וידיד האימפוטנט, המראיין נשים על חוויותיהן המיניות. הבימאי, סטיבן סודרבג הצעיר, מצייר תמונה מאלפת של מוסר שנות ה-90.

תלאביב: סיפור קצר על

אהבה, לילוח כבירה, קפה בגוד, סכס, שקרים וידיאוריטיים, בגלל המילחמה היא, הלואפופין.

חיפה: קפה בגוד, סכס.

שקרים וידיאוריטיים.

ירושלים: סכס, שקרים וידיאוריטיים.

תל אביב

*** סיפור קצר על

אהבה (לב, פולין) הדיבר השישי, מתוך עשרת הדיברות לפי קורי שטוף קישלובסקי, הוא סיפור על מוסר ואהבה, חסד והקרבה. טומק בן ה-19 מאוהב נואשות במגדה, שכנתו שבעת החיים והניסיונות. הוא עוקב אחריה בעזרת מישקפת, נוסח החלון האחורי של אלפרד היצ'קוק ומשהוא חושף את עצמו, הוא זוכה ללעגה של האשה הרה אהובה עליו. לאט לאט היא לומדת להכיר את משמעותה האמיתית של האהבה. סרט הממעיט במילים ומשתמש בתמונה בעוצמה רבה.

ז'אק טאטי ואלן בקור: הומור פאסיבי

של טאטי פאסיבי: הוא מתבונן בתופעות מן הצד ומניח לצופה לתפוס את הניחוח שבהן. למשל, מסיבת-גן בוילה מפורכסת, שימוש מפתיע בספת-ישיבה, דולפין מכאני ועוד. גיבורו של טאטי, תמהוני חביב בשם הולו, אינו מבקש אלא לחיות את חייו, ליהנות מקרן שמש וממראה של נערה נאה, בעולם שבו ההישגיות מדרבנת את הכל למירוץ שאינו מובן לו כלל. בסוף הסרט, גם הצופים יבינו לנפשו.

בשביל קרן שמש

זה הדוד שלי (הקול-נוע, תל-אביב, צרפת) — יותר מ-30 שנה חלפו מאז

הוצג בראשונה הסרט הזה של ז'אק טאטי, והוא עדיין פנינה יוצאת-דופן, סאטירה חברתית העוקצת היום לא פחות משעקצה אז. אם מתייחסים לסרט הזה ברצינות, ואין שום סיבה שלא לעשות כן, דווקא משום שמדור בר בקומדיה, מסתבר שזו התגרות אנארכיסית סתם מיטית חסרת-נושה בכל הקדוש למימסד הקאפיטליסטי: רכוש, הצלחה, מעמד, ממון. הוא מפנה את הגב למודרניזציה ולאוטומטיים, לא דווקא בשל מה שהם, אלא בגלל מה שהם עוללו לבני-האדם שאותם שיעבדו לחלוטין. לכאורה, זה בערך מה שאמר צ'פלין בזמנים מודרניים. טאטי, שבעיניו דיאלוגים אינם אלא סוג נוסף של אפקט קולי, שבו המילה עצמה היא חסרת-משמעות, בהחלט שייך לעור-לם של צ'פלין (בעיקר כשהוא מסתבך עם כל מיני מכוונות). אבל להבדיל מצ'פלין, ההומור

מייקל דגלאס ומטסומוטו: פילטרים

אחרי הריסת הירושימה ונגאסאקי. אבל זה בסך הכל תירוץ אופנתי, המוזכר בשני מישפטים בלבד לכל אורך הסרט, ומפורך מעיקרו בסוף, כאשר היחיד שיכול לפשע המאורגן בארץ השמש העולה הוא לא אחר מאשר הבלש האמריקאי האלים והמושחת. הסרט מצולם להפליא ומעוצב באמנות, אבל בעצם אין זו אלא מנת אימפריאליזם אמריקאי נוספת בצורה של סוכריה קליפית על מקל.

משומש ואופנתי

גשם שחור (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — נראה שרודלי

סקוט היה ונשאר כנפשו בימאי של סירטי-פירסומת. אף שהיסב עיסוקו לסרטים עלילתיים הוא עדיין סבור שבכל סרט עליו למכור מוצר, וכדי למכור היטב, הוא מסתיר אותו מאחורי מסך שלם של התעושים, אפקטים מיו-חדים, פילטרים ותאורה עקיפה. אם מתמזל מזלו והמוצר שהופקד בידיו הוא בעל ערך בפני עצמו (ראה ערך בליד ראנר), מתקבלת התוצאה מזהירה. אם זה משהו כמו גשם שחור, התוצאה מביכה. שני שוטרים ניר-יורקיים מחזירים רוצח יפאני למולדתו. בנמל-התעונה הוא נמלט מידיהם והסרט כולו מוקד דש למירדף אחריו, ברחבי העיר אוסקה. המש-מעות העמוקה המבקשת להגיח מאחורי עלילת-המתח המשומשת, היא נקמתה של יפאן באמריקה על הפצצות הגרעיניות שגרמו לגשם השחור, הגשם הדיאוריטי-אקטיבי הקטלני שירד

סירטי קולנוע בטלוויזיה

*** **תל-אביב ברלין** (יום רביעי, 13 בדצמבר, בשעה 22:05) — סירטה של ציפי טרופה על ניצול מחנות-הריכוז המתקשה לשקם את חייו בארץ ישראל, ועל פגישתו הדרא-מתית עם קאפו לשעבר. הנושא מרתק יותר מן הביצוע, ושמואל וילוז'ני, בתפקיד הראשי, מרגיש פחות נוח מאשר בישיבות העירייה. עם זאת, זכה הסרט לארבעה פרסי-איכות מטעם מרכז הסרט הישראלי.

*** **מילחמתו הסודית של בארי פריג** (יום שישי, 15 בדצמבר, בשעה 22:30) — קומדיית-מילחמה שיגרתית, שבה מצליח פול ניומן למלט מישה גנרלים שבויים בידי האויב. ג'ק סמייט, שניסה להיות בימאי-קולנוע הסתדר, בסופו של דבר, הרבה יותר טוב בטלוויזיה. הצוות כולל גם שחקני-מישנה משופשמים של הוליווד כמו טום בוסלי, ג'יימס גרגורי, אנדריון דאגן ועוד.

*** **עיר שמנה** (יום שני, 18 בדצמבר, בשעה 23:30) — אחד הסרטים הטובים, אם לא הטוב ביותר, שנעשה אי-פעם על אינרן. ג'ון יוסטון, בעצמו מתאגרף בנעוריו, מצייר תמונה בלתי-מחמיאה וקודרת של זוהר מזויף במערכת-ה-יחסים שבין מתאגרף מיקרדרר, המטביע תיסכולו בים של אלכוהול, לבין מתאגרף צעיר, הנקרע בין התיקווה לחרדה. סטייסי קיץ' וג'ף בריג'ס בתפקידים הראשיים, וסוזאן טירל בתפקיד-מישנה וירטואוזי.

*** **יום ראשון הארוך** (יום רביעי, 20 בדצמבר, בשעה 22:05) — מעצב צעיר הוא מושא אהבתם של רופא יהודי ואשת קאריירה. התמודדות גלויה עם מערכת-ה-יחסים הומו-סכסואלית ומישחק משובח של פיטר פינץ' וגלנ-דה ג'קסון, כשני המבוגרים המחזרים אחרי הצעיר האופני-תי. מסרטי המוצלחים ביותר של הבימאי הבריטי ג'ון שלזינגר.

*** **לילות כבירה** (לב, איטליה, מוצג גם בחיפה) ג'ולייסה מסינה ברמות-היסוד ש-התפתחה יותר מאוחר לג'ולייסה של הרוחות, אחת מרמות-המפתח של פדריקו פליני. שחקנית ריקנית מופלאה זו מגלמת את רמותה של יצאנית קטנה, שפגעי החיים הנוחתים עליה בקביעות אינם מצליחים להכניע את האופ-טימיוס שלה, ואת עצם האושר לגלות שאחרי הנפילה היא שוב בחיים.

*** **הלואפופין** (פאריז, ארצות-הברית) — קומדיה ישנה ומטרופת משנת 1941, שדהיה קורה בה בלי התראה מוקדמת. הגיבורים עוברים מעלילה לעלילה, שולפים כריחות מן המתן ומגלגלים ב-

רבקה דה-מורניי ופול מקגאן: קישקוש

שט בכל מיני התחכמויות פינאנסיות חסרות-פשר, כשבקע מניות עולות יורדות ודיווח על התל"ג הלאומי. פול מקגאן ורבקה דה-מורניי נראים כמו זוג טווסים מיוחמים וגם רמת משחקם בהתאם. כל שאר הדמויות ברקע, גם אלה שמתן היינו מצפים להתנהגות קשוחה כיהא לעולם הכספים על הסיאוב, התחרות הבלתי-הוגנת והשחיתות המושים בו, מעוררות גיחוך וחמלה בעליבותן.

עם מניות למיטה

המכורים לכסף (טיור-לת, תל-אביב, אנגליה) — בדייה שטותית המנסה

להיות וול סטריט לעניים, עם הסיטי של לונדון במקום הבורסה של ניו-יורק ועם מול מקגאן במקום צ'ארלי שין. הסיפור מתחיל בסוכן-הש-קעות אחד שמתאבד אחרי שגרם הפסדים של מאה מיליון לבנק שבו הוא עובד. ניסיון לאוש את הבנק, באמצעות ייבוא אמריקאי ממין נק-בה (רבקה דה-מורניי), מוציא מייד את הגרבר-רים בשטח מן הכלים. הסיים הוא זיווג משמים, ברית טראנס-אטלנטית הנחתמת במיטה, כמובן, אחרי שהינבר הבריטי והגיבורה האמריקאית שוברים את כל הנמשות ומחזירים לבנק את המיליונים בריבית דריבית, בין מישול למריבה ובין מריבה לסיבוב במטוס הפרטי. הקישקוש השיטחי הזה ערוך בקצב עצבני של טלוויזיה, מצולם בזוויות שונות ומשונות ממסוקים ומתחת לפני הקרקע, ומנסה להתק-